

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๒๙

สุทัสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00029

๒๙...

วันรุ่งขึ้นหลังจากฉันภัตตาหารเช้าเสร็จแล้ว ท่านพระครูจึงเดินทางไปเยี่ยมมารดาของเถ่าแก้วเฮงที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี นายบัวเฮงนำท่านเข้าไปในห้องมารดา ซึ่งมีลูกหลานห้อมล้อมอยู่เต็ม เห็นท่านมา พวกเขาพากันดีใจราวกับเทวดามาโปรด

“หลงพ่อช่วยอีล้วย ช่วยให้อีพูกกะลูกกะกลางหน้อย อีไม่ยอมพูกมาสามวังเลี้ยว” ภรรยาของนายบัวเฮงบอกให้ท่านช่วย

“ก็อีจะไปอยู่แล้ว จะให้อีพูกอะไรอีกล่ะ แล้วทำไมจะต้องพูกด้วย” ท่านย้อนถาม

“ต้องพูกซี้หลงพ่อ ก็อียังไม่ล่ายแบ่งสมบัติ อียังไม่ล่ายบอกอานาแจกให้ใคร ไล่ยกให้ใคร เงินในทานาคางยกให้ใคร” ลูกสะใภ้ของคนทีนอนแบ็บอยู่บนเตียงสาธยาย

“จริงครึบหลงพ่อ แม่ยังไม่ได้แบ่งสมบัติให้พวกเรา เกิดแก่ตายไปตอนนี พวกพี่ ๆ น้อง ๆ คงวิวาทกันเพราะเรื่องสมบัติ” ลูกชายคนรองซึ่งเป็นครู เห็นด้วยกับพี่สะใภ้ ผู้มาเยือนรู้สึกสลดใจแทนคนที่กำลังจะตาย จึงพูดขึ้นว่า

“แหม อาตมานึกว่าโยมห่วงคนเจ็บ ทีแท้ก็ห่วงสมบัตินี้เอง”

“โธ่ หลวงพ่อคะ เรื่องเงินเรื่องทองมันไม่เข้าใครออกใครนะคะ ห่วงแม่พวกเราก็อ้วงแหละคะ แต่ขณะเดียวกันเราก็อ้วงตัวเองด้วย ถ้าแม่ตาย หนูคงเดือดร้อนกว่าเพื่อนเพราะยังไม่ได้ทำงาน เรียนก็ยังไม่จบ” ลูกสาวคนสุดท้องพูดขึ้น พวกหลาน ๆ ซึ่งยังไม่รู้ประสีประสาพากันวิ่งเล่นเป็นที่ครื้นเครง

ท่านพระครูมองคนเจ็บอีกครั้ง นอนตัวโตขนาดเท่านี้วก้อยไต่ออกมาจากผ้าห่ม ท่านนึกแปลกใจว่าคนป่วยยังไม่ทันตาย แต่ทำไมมีนอน จึงบอกให้นายบัวเฮงเลิกผ้าห่มขึ้นดู

“ตายจริงเถ่าแก้ว ทำไมปล่อยให้หนอนขึ้นแบบนี้ล่ะ” ท่านพูดเชิงตำหนิเมื่อเห็นหนอนไต่ยัวเหยี่ยวอยู่ที่ตัวผู้ป่วย

“ไม่รู้มันมาได้ยังไงครับหลวงพ่อกับผมก็ช่วยกันเก็บทิ้งไปหลายตัวแล้ว” ลูกชายที่เป็นครูพูด

“มันได้มาจากแผงข้างหลัง” นายบัวเฮงพูดพร้อมกับจับมารดาให้อยู่ในท่านอนตะแคงจริงดังที่เขาพูด แผ่นหลังบริเวณกระเบนเหน็บเป็นแผลเน่าลึกจนถึงกระดูก หมู่นอนกำลังเจาะกินน้ำเลือดน้ำหนองกันให้ยับยับไปหมด สภาพของคนเจ็บในเวลานี้ไม่ต่างไปจากซากศพที่ยังมีลมหายใจ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอยากรู้ต้นสายปลายเหตุจึงกำหนด “เห็นหนอ” แล้วก็รู้ ได้เห็นกฎแห่งกรรมของนางกิมหงอย่างแจ่มแจ้ง

นางกิมหงสะสมบาปไว้มากตั้งแต่สาวจนแก่ กระทั่งกลายเป็น อาชิตถกรรม อาชีพค้าขายและออกเงินกู้ เปิดโอกาสให้นางได้สร้างกรรมชั่วด้วยการฉ้อโกงลูกค้าและลูกหนี้ จนสร้างความร่ำรวยให้ตัวเองถึงขนาดมีสมบัติพัสถานมากมายให้ลูกหลานมานั่งยื้อแย่งกันในขณะที่นางกำลังจะตาย!

“เอาละ ถ้าอยากให้คุณเจ็บปวด ก็ขอให้ทุกคนออกไปจากห้องให้หมด รอให้อาตมาเรียกเสียก่อนแล้วจึงเข้ามา” ท่านออกคำสั่ง ลูกหลานทำท่าลังเลนิดหนึ่ง ในที่สุดก็พากันออกไปแต่โดยดี “ช่วยเรียกคนขับรถของอาตมาเข้ามาในที่นี้ด้วย” ท่านไม่ต้องการอยู่สองต่อสองกับสตรีเพศในที่ลับตาคน แม้สตรีนั้นอายุมากกว่าท่าน และกำลังอยู่ในสภาพใกล้ตายก็ตาม

“สมชาย ลีอศประตูดด้วย” ท่านสั่งลูกศิษย์เพื่อกันคนแอบฟัง

“อาชิตถ อาตมารู้ว่าลื้อพูดได้ แต่ที่ลื้อไม่ยอมพูด เพราะโกรธที่ลูกหลานมาแย่งสมบัติกันต่อหน้าลื้อใช่ไหม”

“ใช่แล้วหลวงพ่อกับอ๊วะโกกมั่ง เกียกพวกมั่งทุกคง” คนเจ็บพูดเสียงแหบพร่า หากท่านก็ได้ยินชัดเจน เพราะกำหนด “ฟังหนอ”

“ชิตถ ถ้าลื้อโกรธลื้อเกลียดพวกเขา ลื้อก็จะไปไม่ดี ไหน ๆ ก็จะไปแล้วทำให้สบายแล้วก็จัดการอะไรต่อมิอะไรเสียให้เรียบร้อย รู้ตัวหรือเปล่าว่าลื้อนะสะสมบาปไว้มาก อาตมาเห็นหมดแล้ว จึงอยากจะช่วยให้สติแก่ลื้อ อยากให้อาตมาช่วยไหม” ท่านถาม แม้จะรู้สึกสลดใจ หากในความสลดใจนั้นมีความเมตตาปราณีแฝงอยู่ ท่านจึงต้องช่วยเขาไม่ว่าเขาจะเป็นคนดีหรือคนชั่วก็ตาม

“อยาก” นางกิมหงตอบด้วยเสียงอยู่ในลำคอ

“ถ้าอยากก็ต้องอโหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรเสียก่อน พอจะจำได้ไหมว่า ทำเวรทำกรรมไว้กับใครเขาบ้าง” ท่านถามพร้อมกับแผ่เมตตาให้ นางกิมหงูรู้สึกมีกำลังขึ้น สมองที่ต่อต้านกลับปลอดโปร่ง ระลึกอุปการกรรมที่ทำได้ครบถ้วน

ภาพเหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ ไหลเข้ามาสู่ห้วงสำนึกเหมือนภาพยนตร์ที่เข้าฉายเร็ว ๆ ให้อู เริ่มตั้งแต่ภาพแม่หนูน้อยวัยแปดขวบกำธนบัตรใบละร้อยมาซื้อของที่ร้านของนาง

“อาซิ้มซื้อข้าวเหนียวสามลิตร กล้วยน้ำว่าสองหวี มะพร้าวขูดสองกิโล น้ำตาลทรายครึ่งกิโล” แม่หนูอ่านรายการที่มารดาจดมาให้ นางจัดของให้ตามรายการ และทอนเงินให้เป็นที่เรียบร้อย บังเอิญแม่หนูหอบของไปไม่หมด จึงออกปากฝากข้าวเหนียวไว้แล้วหิ้วของอื่น ๆ กลับไปบ้าน

ทันทีที่เด็กหญิงออกจากร้าน นางก็คิดว่าถุงข้าวเหนียวมาเทกลับคืนไว้ในกระสอบครูใหญ่ ๆ แม่หนูก็กลับมาทวงถาม “อาซิ้มหนูมาเอาข้าวเหนียวที่ฝากไว้”

“ข้าวอาไล อ๊ะจะไม่ลู้ ไม่เห็งมีใครมาฝาก” นางปฏิเสธหน้าตาเฉย ไม่ว่าแม่หนูจะอ่อนวอนขอร้องอย่างไร นางก็บอกว่าไม่รู้ทำเตียว เด็กหญิงเดินกลับไปบอกมารดาที่บ้าน ผู้หญิงคนนั้นมาที่ร้าน ถือไม้เรียวมาด้วย เมื่อนางบอกว่าไม่รู้เรื่องข้าวเหนียวที่เด็กอ้างว่าฝากไว้ หญิงนั้นเข้าใจว่าลูกยกยอกเงิน จึงใช้ไม้เรียวตีเด็กหญิงต่อหน้านาง ตีจนลายไปทั้งตัว เสร็จแล้วจึงซื้อข้าวเหนียวสามลิตรกลับไปบ้าน เป็นข้าวเหนียวที่นางเพิ่งเทคืนกระสอบนั่นเอง

ถัดจากภาพเรื่องราวของเด็กหญิง ก็เป็นภาพที่นางโกงกิโลพืชผลที่พวกชาวไร่นำมาขาย โดยใช้ทำยันกันแข่งไว้ขณะซึ่งด้วยตราขังคันยาว การกระทำเช่นนั้นทำให้นางสามารถโกงน้ำหนักพืชผลได้แข่งละประมาณสามถึงห้ากิโลกรัม วันหนึ่ง ๆ ต้องขังเป็นสิบ ๆ ข่ง ก็เท่ากับนางโกงเขาวันละสามสิบถึงห้าสิบกิโลกรัม

ต่อจากเรื่องโกงกิโล ก็เป็นเรื่องโกงดอกเป็ยลูกหนี โดยทำหลักฐานปลอมขึ้นใช้สารพัดสารพันที่นางฉ้อโกงและฉ้อฉล คงเป็นเพราะความชั่วร้ายของนาง จึงทำให้ถูกหนอนกินทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทันตาย ไหนจะทุกข์เรื่องลูกหลานซึ่งบัดนี้นางได้ตระหนักแล้วว่า พวกเขาไม่ได้รับรัก ไม่ได้หวังนาง แต่ละคนรักและหวังตัวเองกันทั้งนั้น คิดถึงตอนนี้นางยิ่งโกรธเคืองลูกหลานมากขึ้น จึงบอกท่านพระครูด้วยความเจ็บใจว่า “หลงพ่อ อ๊ะะยกสมบั๊กให้ลื้อทั้งหมด ลื้อเอาไปให้หมกเลยนะ อ๊ะะทาหวาย”

“ไม่ได้หรรษาชิม อาตมารับไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่ของบริสุทธิ์ ลือได้มาด้วยความทุจริต ถ้าลืออยากได้บุญ ก็แบ่งให้ลูกหลานอย่างยุติธรรมก็แล้วกัน ประเดี๋ยวพวกเขาเข้ามา ลือก็บอกเขาเสียว่าจะให้อะไรแก่ใคร อาตมาเป็นพยานให้”

“อ๊ะอยากคิงเขา คิงคองที่อ๊ะโกงมั่งมา” นางบอกด้วยความกลัวบาป

“ไม่ต้องทำอย่างนั้นก็ได้ มันยุ่งยาก เอาเถอะ เตี่ยวอาตมาจะสอนให้ขอโหสิกรรม แล้วลือจะต้องสอนลูกสอนหลานว่าให้เลิกหากินในทางทุจริต ช่วยกันทำบุญทำทานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ลือ ทำได้ไหมเล่า” ท่านแนะแนวทาง

“ทำล่าย อ๊ะจะทำล่าย หลงพ่อ เลียกพวกมั่งเข้ามา อ๊ะจะจาไปเลี้ยว”

นางกิมหงพุดอย่างอยากจะละทิ้งสังขารนั้นเสียเร็ว ๆ

“สมชายเปิดประตูเรียกพวกเขาเข้ามา” ท่านสั่งคนเป็นลูกศิษย์

เมื่อคนเหล่านั้นเข้ามาในห้องก็ให้รู้สึกแปลกใจที่คนเจ็บพุดจ้อย ๆ พลังเมตตาที่ท่านพระครูแผ่ให้บวกกับกำลังใจของตัวเอง ทำให้นางกิมหงลืมความทุกข์ทรมานได้ชั่วคราว นางจัดการแบ่งสมบัติให้ลูกหลาน สั่งสอนให้เขาหากินในทางสุจริต “ถ้าพวกลือทำอย่างอ๊ะ ก็ต้องถูกหนอนกินตั้งแต่ยังไม่ตาย แล้วจาลูว่า มั่งทอลามางซิกหายเลย” พุดจบนางก็หลับตา ความเจ็บปวดและเหนื่อยล้ากลับคืนมาอีก นางพยายามนึกถึงดวงหน้าของท่านพระครู จนกระทั่งหมดลมหายใจเฮือกสุดท้าย

“แม่”

“อาม่า” เสียงลูกหลานร้องตะเบ็งแข็งแะ เฟ็งจะมองเห็นคุณค่าของคนที่ยากไป ท่านพระครูต้องพุดตลอดใจอยู่หลายนาที่กว่าพวกเขาจะระงับความโศกาอาดูรไว้ได้

“เอาละ เขาไปดีแล้ว หมุดหน้าทีของอาตมาแล้ว จะได้ลากลับเสียที เรื่องศพก็จัดการไปตามประเพณีก็แล้วกัน ที่สำคัญอย่าลืมหาบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้ตายด้วย เขาจะได้ไม่ต้องไปรับโทษนาน” ท่านแนะนำสั่งสอนเสร็จสรรพ แล้วจึงลากลับ เพราะจะต้องเข้าเมืองไปร่วมในงานฉลองพัทธของเจ้าคณะจังหวัด ซึ่งจะเริ่มเมื่อเวลาสิบสี่นาฬิกาตรง

“หลวงพ่อ ถ้าผมไม่เห็นกับตาเป็นไมยอมเชื่อเด็ดขาดว่าคนถูกหนอนขึ้นทั้ง ๆ ที่ยังไม่ตาย นี่ขนาดเห็นกับตาก็ยังไม่อยากเชื่อ ผมฝันไปหรือเปล่าครับหลวงพ่อ” นายสมชายแสดงความประหลาดใจพลางก็สัพยอกท่านไปด้วย

“โลกนี้มันก็เหมือนความฝันอยู่แล้วสมชายเอ๊ย บางครั้งคนบางคนก็สามารถฝันได้โดยไม่ต้องหลับ เช่น เธอเป็นต้น”

“ต้นอะไรครับหลวงพ่อกับผมเป็นต้นอะไร ต้นมะม่วงหรือต้นมะปราง” ลูกศิษย์ตั้งใจว่า อาจารย์เพื่อคลายความเครียด ภาพคนเจ็บถูกหนอนชอนไข้อย่างติดหูติดตาชวนให้คลื่นเหียน อาเจียนยิ่งนัก ไหนจะกลิ่นเหม็นคล้ายกลิ่นซากศพนั้นอีกเล่า

“ต้นตระกูลยวน” ท่านพระครูตอบ

“งั้นผมก็เป็นญาติกับหลวงพี่บัวเหียวนะซีครับ เพราะหลวงพี่ก็เป็นยวน” ลูกศิษย์วัดไปได้เรื่อย ๆ

“มัวพูดมากอยู่นั้นแหละ เร่งเครื่องหน่อย ประเดี๋ยวจะไม่ทันงานเขา” ท่านกำชับ

“เหยียบสองร้อยเลยดีไหมครับ”

“จะไปเอาที่ไหนอีกยี่สิบละ ก็ที่เขาให้ไว้มันแค่ร้อยแปดสิบเท่านั้นเอง” ท่านหมายถึง หน้าปัดบอกอัตราความเร็วของรถ

“ก็เอาที่หลวงพ่อกับหลวงพี่บัวเหียวก็เพิ่มพลังจิตเข้ามาอีกยี่สิบ รับรองว่าไปเร็วกว่ากับเหาะ”

“อย่าเพิ่งเลย ฉันยังไม่อยากตาย ยังมีภารกิจที่ต้องทำอีกมาก ถ้าเธอเบื่ชีวิต จะตายไปก่อนก็ได้ ฉันอนุญาต”

“ผมยังไม่กล้าตายหรอกครับ เดี่ยวไม่มีคนขับรถให้หลวงพ่อกับหลวงพี่บัวเหียว”

“ตายไปแล้วก็มาขับให้ได้ ดีเสียอีก จะได้ไม่ต้องพูดมากให้ฉันรำคาญ หยุดพูดได้แล้วนะ ฉันจะแผ่เมตตาให้พวกสัมภเวสีเขาหน่อย” แล้วท่านก็นิ่งหลับตานิ่งอยู่ คนที่ทำหน้าที่ขับรถจึงต้องสงบปากสงบคำลง

งานฉลองพัทธศของท่านเจ้าคณะจังหวัด ถูกจัดขึ้นอย่างมโหฬาร โดยการร่วมแรงร่วมใจของบรรดาศิษยานุศิษย์ซึ่งมีทั้งครู ตำรวจ ทหาร และพ่อค้า ประชาชน

เมื่อไปถึง ท่านพระครูจึงเข้าไปยังเต็นท์ปะรำพิธี ซึ่งจัดอาสนะไว้ต้อนรับพระสงฆ์ที่มาร่วมงาน โดยเรียงลำดับอายุพรรษา ท่านได้ที่นั่งติดกับหลวงตาสูงอายุรูปหนึ่ง ถัดจากท่านเป็นหลวงพ่อกับซึ่งแม้อายุจะมากกว่า หากอายุพรรษาน้อย เพราะบวชตอนอายุมากแล้ว จำนวนพระสงฆ์ที่จะมาร่วมในพิธีนี้มีทั้งหมด ๙๙ รูป นั้นเรียงรายดูเหลืออร่ามไปทั้งปะรำพิธี มีเต็นท์ขนาดใหญ่ซึ่งไว้กว่าสิบหลัง เพื่อให้บรรดาผู้มาร่วมงานได้นั่งฟังพระเจริญพระพุทธมนต์

เหลือเวลาอีกหนึ่งนาที พระสงฆ์ ๙๙ รูป ก็จะเจริญพระพุทธมนต์ ทันใดนั้นได้เกิดลมบ้าหมูพัดกรรโชกขึ้น ความแรงของลมได้หอบเต็นท์หลังที่ติดกับปะรำพิธีขึ้นสูงถึง

ระดับยอดไม้ เสาเต็นท์ซึ่งเป็นเหล็กแท่งยาวได้หลุดออกและพุ่งเข้าใส่ท่านพระครู ถูกปากครึ่งจมูกครึ่ง เลือดแดงฉาน ท่ามกลางความตะลึงงันของพระและภรรวาสที่เห็นเหตุการณ์

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกเจ็บราวใจจะขาด ท่านสำรวจมจิตกำหนด “เจ็บหนอ เจ็บหนอ” ด้วยสติอันว่องไวที่ได้ฝึกไว้อย่างดีแล้ว ความเจ็บปวดนั้นมากมายจนท่านคิดว่า หากเป็นหลวงตาหรือหลวงพ่อกี่หนทางเบื้องซ้ายและเบื้องขวาของท่านโดนเข้าก็คงจะต้องถึงแก่กรรมภาพ

เมื่อกำหนด “เจ็บหนอ เจ็บหนอ” กระทั่งจิตเป็นสมาธิ สามารถข่มความเจ็บปวดลงบ้างแล้ว กฎแห่งกรรมก็ฉายแวบขึ้นในมโนทวาร

ท่านเห็นตัวเองกำลังเก็บกวาดลานวัด พบไม้ท่อนหนึ่งวางเกะกะอยู่ จึงหยิบมันเหวี่ยงไปที่ใต้ต้นไม้ โดยไม่ทันเห็นว่ามีสุนัขตัวหนึ่งนอนหลับอยู่ ไม้ท่อนนั้นจึงไปถูกปากและจมูกของสุนัขเลือดไหลโครม มันทิ้งร่า ๆ ส่งเสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด

ท่านต้องตั้มยาสมุนไพรกรอกปากมันอยู่หลายวันจนมันหาย ดูเอาเถิด อุตสาห์ฝึกสติไว้ดีแล้ว ก็ยังมีอันพลั้งเผลอจนได้ เพียงเผลอไปแค่อึดใจเดียว ยังได้รับผลร้ายถึงปานนี้ กรรมที่ทำโดยมิได้เจตนา ก็ต้องมารับผล แล้วคนที่ก่อกรรมทำชั่วโดยเจตนาอันแล้ว เขามิต้องทุกข์ทรมานกว่าท่านเป็นร้อยเท่าพันทวีละหรือ

เมื่อได้สติ ผู้คนก็ส่งเสียงเอะอะกันขึ้น โชคดีที่มีหมอมหากรไปร่วมในงาน เขาจึงจัดการทำแผลให้ท่านอย่างรวดเร็วด้วยความชำนาญ และรู้สึกแปลกใจที่ท่านมิได้เป็นอะไรมาก นี่ถ้าหากเป็นคนอื่นก็ต้องพาส่งโรงพยาบาลและรักษากันอยู่หลายวัน หลวงตากับหลวงพ่อกี่ข้าง ๆ ยังแอบกระซิบกันว่า “ถ้าเป็นเรา คงกลับบ้านเก่าแน่”

เมื่อพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์เสร็จแล้ว บรรดาศิษยานุศิษย์ก็เฉลิมฉลองด้วยการรำกลองยาวกันเป็นที่ครื้นเครง ท่านพระครูอยากรู้ว่า นายสมชายไปอยู่เสียที่ไหน เพราะใกล้เวลาจะกลับแล้ว จึงต้องฟัง “เห็นหนอ” ก็เห็นคนขับรถของท่านยืนอยู่กลางวงกลองยาว

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกแปลกใจ ที่หนึ่งในจำนวนหญิงที่กำลังรำร่าอยู่อย่างสนุกสนานนั้นมีลักษณะแปลกไปจากคนอื่น ๆ กล่าวคือ **เหนือศีรษะของหล่อนมีแมลงวันหัวเขียวฝูงใหญ่กำลังบินจวดเจวียนอยู่** ท่านเพิ่งพิจารณาว่า มันเรื่องอะไรกัน ก็ได้เห็นกฎแห่งกรรมของหล่อนอย่างชัดเจน สตรีผู้นี้เป็นคนทุศีล ศีลห้าข้อหล่อนรักษาไว้ไม่ได้จนข้อเดียว ท่านยังตั้งข้อสังเกตอีกว่า หน้าตาหล่อนเหมือนคนใกล้ตาย จริงอยู่แม้หล่อนจะแต่งหน้าสวยงาม นุ่งห่มสีสดใส หากก็มี **“สัญญาณมรณะ”** ปรากฏอยู่

แล้วหล่อนก็ล้มลงศีรษะฟาดพื้น การรำกลองยาวหยุดชะงัก พวกเขาช่วยกันอุ้มหล่อน มาวางบนเสื่อ และสิ่งอัศจรรย์ที่สุดก็ได้เกิดขึ้น หนอนตัวเท่าเม็ดข้าวสุกไต่ยั่วเยี้ยวออกมา จากปาก จมูก ทวารหนักและทวารเบา ร่างของหล่อนเห่าเดี๋ยวนั้น สิ่งกลิ่นเหม็นคลุ้ง มาถึงที่ ๆ ท่านนั่ง เสียงคนวิพากษ์วิจารณ์กันแข็งแะ วันนี้ท่านได้เห็นคนถูกหนอนขึ้นถึง สองคน

ทันทีที่ท่านพระครูขึ้นรถ นายสมชายก็พูดจ้อย ๆ เขาไม่รู้ว่าสิ่งที่เขารู้เขาเห็นนั้น ท่าน ก็รู้จักเห็นเหมือนกัน แต่เป็นการรู้การเห็นที่ลึกซึ้งกว่า คือเห็นกฎแห่งกรรมของสตรีผู้นั้น ด้วย

“หลวงพ่อกับผมอยากตั้งชื่อวันนี้ว่า “วันหนอน” หลวงพ่อเชื่อไหม พอดคนที่รำกลองยาว แกหงายฝั่งหนอนก็ขึ้นเต็มตัวเลย ได้ยินเขาว่ากันว่า ยายคนนี้น่าบปมาก ศีลที่เขาห้ามไว้ แกก็ ละเมิดหมด ตั้งแต่ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ มีชู โทก แล้วก็ขี่เหล่าเมายา ตายปุ๊บเหม็นปั๊บเลย กลิ่นเหม็นยังติดจมูกผมอยู่นี้” คนเล่าทำจมูกพุดพิด

“สมชาย” ท่านพระครูเรียกชื่อลูกศิษย์

“ครับผม” ฝ่ายนั้นขานรับ

“เงียบเถอะ สิ่งที่เขาว่านะ ฉันรู้หมดแล้ว แต่สิ่งที่ฉันรู้นั้นมีบางสิ่งที่เขาไม่รู้ เธอแน่แท้ จริง ๆ”

“อ้าวหลวงพ่อกับไป ๆ มา ๆ ไหงมาด่าผมล่ะ”

“จะไม่ให้ด่ายังไง แหมมัวแต่ไปดูกลองยาว ไ้อ้เราจะตายกลับไม่รู้แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ ด่าหรือ”

“เกิดอะไรขึ้นครับหลวงพ่อกับ” ถามอย่างตกใจ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงเล่าเหตุการณ์ที่ ท่านถูกเสาะเหล็กพุ่งใส่หน้าให้เขาฟังพร้อมกับสรุปว่า

“วันนี้เธอเรียกว่า “วันหนอน” แต่สำหรับฉันขอเรียกวันนี้ว่า “วันใช้หนี้หมา” แล้ว ท่านก็หัวเราะหึหึ

“ดีแล้วละครับหลวงพ่อกับ ใช้ ๆ มันเสียให้หมด จะได้ไม่ต้องเกิดอีก ก็หลวงพ่อบอกจะ ไม่เกิดอีกไม่ใช่หรือครับ”

“ก็ว่าอย่างนั้นแหละ แต่จะเป็นไปได้แค่ไหนยังไม่รู้ มันก็น่าคิดนะสมชายนะ ดูเอาเถิด คน ตั้งเป็นพันมันไม่เล่นงาน เฉพาะจะพุ่งมาถูกฉันคนเดียว ถูกอย่างเหมาะเหม็งเสียด้วย”

“กลับไปนี่ ผมเห็นจะต้องกินยาแอสไพรินสักห้าสิบเม็ด” นายสมชายพูดอย่างคนเบื่อโลกเต็มประดา

“ร้อยเม็ดดีกว่าน่า” ท่านพระครูตั้งใจพูดประชด

“ทำไมต้องกินถึงร้อยเม็ดล่ะครับ” ถามอย่างสงสัย

“จะได้ตายสนิทดี ไม่ต้องเสียเวลาพาส่งโรงพยาบาล”

“แหม หลวงพ่อ ผมพูดเล่นหยอกหน้า ถึงผมจะเบื่อโลกยังไง ผมก็ยังไม่อยากตายอยากอยู่มันทั้งปื่อ ๆ นี่แหละ”

“ไอ้ที่ว่าไม่อยากตาย ๆ นะ ฉันเห็นตายมาเสียนักต่อนักแล้ว ดูอย่างยายคนที่รำกลองยาวนั้นไง เธอว่าเขาอยากตายหรือเปล่า”

“คงไม่มังครับ แต่ก็มองไปแล้ว แถมหนอนขึ้นทันทีเลย แหม ผมชักกลัวบาปกรรมแล้วซีครับหลวงพ่อ ไม่อยากถูกหนอนกินเหมือนผู้หญิงสองรายนั้น” เขาทำท่าขยาด

“ดีแล้ว เธออยู่ใกล้ชีวิตฉัน ขึ้นไม่กลัวบาปก็เสียชื่อหมด คนเขาจะว่า “ใกล้เกลือกินต่าง”

“แต่ผมไม่อยากกินทั้งต่างทั้งเกลือกแหละครับ คนเบื่อโลกยังมีอารมณ์ขี้เข้า

“ไม่กินก็ไม่ต้องกิน” เจียบกันไปพักหนึ่ง คนเบื่อโลกก็เอ่ยขึ้นว่า

“ชีวิตคนเราเนี่ยเอาแน่อะไรไม่ได้เลยนะครับหลวงพ่อ นี่ก็อยากตายก็ตายโดยไม่มีปีมีขลุ่ย”

“อ้อ ต้องมีปีมีขลุ่ยเสียก่อนค่อยตาย ว่างั้นเถอะ”

“แหม หลวงพ่อนี่ คราวนี้ผมพูดจริง ๆ นะครับ ผมรู้สึกชีวิตคนเราเอาแน่อนอะไรไม่ได้เลย ขนาดรำกลองยาวอยู่ดี ๆ แทะ ๆ ยังตาย”

“ก็ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เธอก็ต้องหมั่นฝึกสติเอาไว้ ถ้าสติดีเสียอย่างจะตายที่ไหน เมื่อไหร่ ก็ไม่ต้องไปกังวล ไม่ต้องไปทุกข์ร้อน สติดีในที่นี้ ไม่ได้ตรงข้ามกับสติไม่ดีที่แปลว่าบ้านะ แต่หมายถึงความรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา” ท่านจำเป็นต้องขยายความ มิฉะนั้นก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้ฝ่ายนั้นพูดพาล์มต่อไปอีก

“เห็นตัวอย่างวันนี้แล้ว มันทำให้ผมนึกอะไรได้อย่างหนึ่ง คือนึกถึงโคลงที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านทรงพระราชนิพนธ์ไว้ ผมจะอัญเชิญมากล่าวให้หลวงพ่อฟังนะครับ” คนพูดพยายามทำเสียงที่เจ้าตัวคิดว่าไพเราะที่สุด....

เห็นหน้ากันเมื่อเช้า	สายตาย
สายอยู่สุขสบาย	บ้ายม้วย
บ้ายยังรีนเริงกาย	เย็นดับ ชิพนา
เย็นอยู่หยอกลูกด้วย	ค้ำม้วยดับสูญ...

มีต่อ.....๓๐